Denise Linn

VIEŢI ÎN TRECUT, MIRACOLE ÎN PREZENT

Traducere din limba engleză de Mihaela Ivănuş
EDITURA FOR YOU Bucureşti, 2017

Pentru soţul meu, David, a *şi fiica mea, Meadow…*
colegi de călătorie prin timp şi spaţiu

Prefaţă **A sosit clipa!**

Miracolele pot apărea cu uşurinţă în viaţa ta, fără să depui vreun efort. Pur şi simplu trebuie să-ţi aminteşti cine eşti – iar pentru asta trebuie să îndepărtezi blocajele care stau între tine şi sufletul tău. Aproape toate aceste obstacole îşi au rădăcinile în trecutul tău îndepărtat, astfel încât este extrem de important să te întorci înapoi în timp pentru a le elimina. Cu toate acestea, mulţi dintre noi sunt atât de prinşi în credinţele restrictive despre cine suntem şi ce meritǎm încât este aproape imposibil să facem acea călătorie în trecut. Această carte îţi arată cum să procedezi.

Dacă chiar vrei să afli mai multe despre tine şi eşti pregătit ca minunile să înflorească în viaţa ta, atunci cartea *Vieţi în trecut, miracole în prezent* îţi va dezvălui căile secrete care te vor ajuta să scapi de dezordinea din interiorul tău, astfel încât să poţi descoperi cu adevărat de ce eşti aici. Cu aceste cunoştinţe, vei învăţa cum să-ţi pui în practică cele mai tainice vise. Acum este momentul! Nu ai ţine această carte în mâini, dacă nu ai fi pregătit să începi călătoria.

De ce acum?

Este o perioadă foarte interesantă pentru a trăi. De fapt, nu a existat niciodată un moment mai intens pentru

depăşi limitările personale şi a coborî de pe banda de alergare karmică pentru a-ţi atinge potenţialul maxim. De-abia acum, după eoni de cicluri evolutive, ai cu adevărat capacitatea de a închide cercul în ceea ce priveşte planul sufletului tău. Odată ce planeta noastră a intrat într-un nou mileniu şi a căpătat noi vibraţii, ai în sfârşit ocazia să rezolvi vechi probleme care îşi au originea în vieţile tale anterioare… şi, ca rezultat, miracolele vor veni în cascadă!

Profesorul meu Dancing Feather [„Pană dansatoare”], din Taos Pueblo, New Mexico, a plantat seminţele pentru această carte cu mulţi ani în urmă. Deşi un om smerit, purta cu sine o mare înţelepciune interioară. Chiar dacă provenim din triburi diferite, acest bătrân senin m-a ajutat să mă conectez la un nivel mai profund la moştenirea mea cherokee, împărtăşindu-mi profeţii pentru timpurile pe care le trăim şi vorbindu-mi despre importanţa eliberării umbrelor din trecut.

Îmi aduc aminte că eram cu el într-o seară caldă de vară. Purta un tricou decolorat de cowboy şi blugi uzaţi şi stătea cu picioarele încrucişate pe ierburile sălbatice ale înaltei terase stâncoase. Când o briză moale foşnea prin frunzele uscate şi împrăştiate din jurul nostru, m-am încordat să-i aud glasul. Pielea lui părea să strălucească, reflectând apusul de soare roşiatic. Ridurile îi erau adânc gravate pe faţă şi părul, cândva negru, era acum grizonant; însă atunci când vorbea, avea o timiditate animată, aproape ca a unui copil. Uneori, când spunea ceva se oprea şi privea în depărtare. Ochii lui, înceţoşaţi de vreme, păreau îndreptaţi către o lume interioară. După o clipă începea din nou să vorbească.

Începe un nou ciclu

Dancing Feather mi-a spus că Mama Pământ a ajuns la sfârşitul unui ciclu lung – un timp de desăvârşire şi renaştere – şi că schimbări uriaşe vor apărea în ţesătura vieţii noastre. Mi-a zis că reînnoirea va fi dificilă pentru mulţi oameni, pentru că sunt pierduţi; le lipseşte legătura cu rădăcinile lor şi nu mai ştiu cine sunt. Sunt incapabili să se regăsească în fiecare parte a naturii. Bunul meu

profesor mi-a spus că oamenii nu sunt separaţi de munţi, de cer, de pajişti şi mări… Toţi suntem parte din toate lucrurile, mari sau mici. Din păcate, unii nu-şi mai amintesc asta.

El mi-a vorbit şi despre semnificaţia viselor şi despre cum incursiunile noastre nocturne sunt un mod de a pătrunde pe tărâmurile interioare. În anii următori, spunea el, visele vor fi o sursă valoroasă de inspiraţie şi de vindecare şi vor juca un rol tot mai important în evoluţia noastră colectivă. Mi-a explicat şi că este esenţial să ne eliberăm de umbrele durerii şi ale suferinţei, precum şi de rănile din trecut pentru că acestea ne împiedică să experimentăm pe deplin frumuseţea din jurul nostru. Trebuie să învăţăm să ascultăm glasul înţelepciunii din interiorul nostru şi pe strămoşii din lumea spiritelor şi ghizii din jur. Pentru a ne aminti cine suntem cu adevărat, *trebuie să ajungem la stele.*

Profesorul îmi vorbea cu entuziasm şi despre măreţul potenţial care ne aşteaptă în viitor. Deşi nu a făcut o referire clară la vieţile trecute, aducea în discuţie necesitatea purificării interioare şi exterioare, precum şi nevoia de a vindeca rănile vechi.

În anii de după moartea lui Dancing Feather, am înţeles profunzimea cuvintelor lui. Planeta noastră se transformă într-adevăr într-un ritm alert – exact aşa cum a profeţit. Au loc schimbări tehnologice extraordinare, inclusiv la nivelul resurselor noastre naturale, ceea ce afectează modul în care ne raportăm unul la celălalt şi la mediul nostru. Cultura noastră a uitat în mare măsură că tot ceea ce există pe planeta noastră este interconectat şi că suntem cu toţii legaţi la un univers viu – la fel de viu ca o balenă maiestuoasă în mare sau ca o întindere de flori sălbatice pe un deal. Am uitat că lumea noastră cântă cu viaţă şi vibrează cu intensitatea Spiritului.

Purificarea globală

Modul în care Universul reacţionează la dezechilibrele planetare poate fi comparat cu modul în care trupul nostru reacţionează la o rană. Când suferim o

vătămare, corpul nostru reacţionează prin trimiterea de energie vindecătoare în zona afectată. Nu suntem conştienţi de miriadele de procese biochimice care apar în sistemul imunitar al organismului; cu toate acestea, atunci când ne rănim, organismul răspunde în mod automat – o reacţie naturală.

Corpul uman este un microcosmos al Universului; cu alte cuvinte, planeta noastră poate fi asemănată cu o celulă din organismul universului viu. Iar acum planeta noastră este vătămată şi *toţi suntem afectaţi de acest lucru.* Universul trimite energie vindecătoare către noi, aşa cum sistemul imunitar al omului se activează atunci când detectează o leziune. Pe măsură ce valurile de energie vindecătoare penetrează planeta, o purificare masivă începe să aibă loc, provocând o tulburare cosmică a vechilor structuri, instituţii şi convingeri limitative.

Purificarea globală este similară cu purificarea unui iaz adânc, stătut. Primii 15 centimetri de la suprafaţă pot părea curaţi, dar mai în adâncime iazul este sufocat de nămol şi de vegetaţia nesănătoasă. Atunci când apa limpede şi proaspătă din izvoarele subterane pătrunde brusc în iaz, toată apa urât mirositoare este împinsă la suprafaţă. Efectele pe termen scurt par fără sens, întrucât iazul arată, de fapt, mai rău: plin de noroi şi materii în descompunere. Procesul de purificare este însă esenţial pentru sănătatea iazului, care devine curând perfect limpede şi dulce. Astăzi planeta noastră seamănă cu iazul stătut: noile frecvenţe ce apar sunt ca izvoarele proaspete care provoacă schimbare odată ce iniţiază o curăţare şi o vindecare incredibile.

Purificare şi reînnoire personală

Pe măsură ce ne confruntăm cu perioada interesantă şi provocatoare din faţa noastră, avem potenţialul enorm de a ne elibera de poverile grele pe care le-am purtat cu noi viaţă după viaţă. Agitarea cosmică a structurilor şi ierarhiilor vechi înseamnă că vechile blocaje ies acum la suprafaţă. Pe măsură ce noile energii inundă planeta, oamenii se confruntă cu o reapariţie intensă a problemelor

din trecut, ceea ce duce la sentimente temporare de dezorientare şi agitaţie. Multe persoane se confruntă cu sentimente de durere, de teamă şi de furie în privinţa acestor situaţii care au fost anterior adânc îngropate sau negate, dar pe care acum şi le rezolvă.

Dar durerea şi suferinţa reprimate în această viaţă *şi în vieţile anterioare* ies acum la lumină, întrucât mulţi oameni se luptă pentru a-şi depăşi barierele către împlinire. Toată durerea separării noastre de Spirit, care s-a acumulat în noi în nenumăratele vieţi – şi există în noi sub formă de amintiri reprimate –, strigă să fie eliberată. Spre deosebire de orice alt moment din istoria planetei noastre, acum avem posibilitatea de a renunţa cu adevărat la aceste limitări vechi din trecut.

În fiecare dintre noi există un vast univers interconectat, în care trecutul, prezentul şi viitorul se amestecă într-o mare orchestraţie de lumini şi sunet. E locul unde sălăşluieşte sufletul, acel loc autentic şi adevărat, infinit şi veşnic… şi nu se schimbă niciodată, cu toată multitudinea de încarnări prin care trece. Când am intrat în noul mileniu, vălul dintre universurile interioare şi cele exterioare din jurul nostru s-a subţiat. Avem capacitatea de a păşi pe tărâmurile misterioase ale sinelui şi de a vedea adevărurile interioare care ne-au fost ascunse atât de mult timp.

De-a lungul vieţii înfruntăm multe umbre: frica, stima de sine scăzută, furia, tristeţea, sărăcia, singurătatea, convingerile autolimitative, boala şi moartea. Ele îşi au aproape întotdeauna sursa în vieţile trecute. Provocarea, în următorii ani, este să te confrunţi cu umbrele şi să descoperi cine ai fost în vieţile anterioare, astfel încât să poţi trăi mai intens în prezent. Dar călătoria dincolo de întuneric necesită dorinţa de a-ţi asuma riscuri – şi numai cei care riscă vor trăi cu adevărat.

Odiseea din faţa noastră te invită, de asemenea, să cunoşti harul iertării – să fii dispus să ierţi ceea ce le-ai făcut altora în trecut, precum şi ceea ce alţii ţi-au făcut ţie, atât în această viaţă, cât şi dincolo de ea. Adevărata

iertare este capacitatea de a accepta realitatea celuilalt… şi săvârşirea acestui lucru este un act de putere. *Acum este momentul.* Călătoria în vieţile tale trecute poate fi un punct de cotitură şi îţi poate dezvălui cele mai profunde niveluri de compasiune şi transformare.

Procedeele descrise în această carte vor activa o călătorie sacră a sufletului şi, odată ce vei alege această cale, este posibil să nu te mai întorci. Cu toate acestea, este o zonă de trecere care, odată urmată, va aduce miracole în viaţa ta şi-ţi va spori capacitatea de a experimenta profunzimile iubirii – iubire pentru tine, pentru ceilalţi şi pentru planetă. Este o cale care te va ajuta să-ţi laşi amprenta asupra lumii.

Introducere **Despre această carte**

Pe măsură ce transformarea planetei noastre ia amploare, explorarea vieţilor anterioare poate fi o sursă tot mai mare de vindecare şi inspiraţie. Dar cum să profiţi la maximum de energiile disponibile acum pentru creştere şi dezvoltare personală? Cum să-ţi aminteşti cine ai fost în vieţile tale anterioare şi apoi să te eliberezi de orice programare negativă care te-a condus spre viaţa ta de acum? Cum te poate ajuta eliberarea blocajelor din trecut să creezi minuni în existenţa ta din prezent? Ce-ar trebui să faci diferit încât să-ţi aminteşti visele şi să înţelegi ce încearcă să-ţi comunice? De ce este acum un moment foarte important din istorie? în capitolele următoare îţi voi oferi răspunsuri simple, viabile şi soluţii.

Această carte îţi pune la dispoziţie tehnici uşor de folosit pentru a te ajuta să-ţi aminteşti evenimente din vieţile anterioare. De asemenea, explică noţiunile de reîncarnare şi karmă şi motivul pentru care aceste concepte sunt atât de importante în acest moment. Vei învăţa cum să foloseşti *indiciile din vieţile trecute* pentru a descoperi cine ai fost în încarnările anterioare. În paginile următoare vei găsi metode specifice pentru a te elibera de situaţii mai vechi, ca fricile şi fobiile actuale, afecţiunile fizice, dificultăţile în relaţie şi blocajele apărute în calea abundenţei şi a creativităţii. În plus, vei citi despre ghizii

spirituali şi vei testa exerciţii care îţi vor permite să îi contactezi.

Pe măsură ce viteza de vibraţie a planetei noastre continuă să crească, este vital să asculţi secretele sufletului tău. Te voi învăţa cum să programezi, să-ţi aminteşti şi să interpretezi aceste mesaje.

Pe parcursul acestei lucrări sunt prezentate exemple de regresii în vieţi trecute – exemple de la clienţii mei sau preluate din scrisori pe care le-am primit ori conversaţii pe care le-am avut cu oameni care au participat la seminariile mele despre vieţi anterioare. În unele cazuri, am citat exact din scrisori, dar când am parafrazat sau scurtat descrierea pentru o lectură mai uşoară, am încercat să păstrez cât mai mult posibil sensul experienţei persoanei. În unele cazuri, am schimbat numele persoanelor pentru a proteja viaţa privată a celor implicaţi.

Chiar acum, schimbări masive şi interesante – prezise de culturile indigene din întreaga lume – au început să apară în evoluţia noastră umană la mai multe niveluri. Scopul acestei cărţi este să-ţi ofere informaţii şi tehnici care să-ţi arate cum să te eliberezi de trecut, astfel încât să permiţi manifestarea miracolelor, să experimentezi bucurie în viaţa ta de zi cu zi şi să te pregăteşti pentru evenimentele viitoare.

Suntem moştenitorii spirituali ai planetei. Dacă putem să renunţăm la vechile blocaje şi limitări din trecut şi să ascultăm îndrumarea interioară a sufletului, putem păşi cu iubire în viitor.

Călătoria mea

În
vieţile anterioare
3

Călătoria mea în lumea misterioasă a vieţilor anterioare a început foarte dramatic în vara anului 1967, pe când când aveam 17 ani. Mergeam cu motocicleta pe un drum de ţară, prin mica noastră aşezare de fermieri din Midwest. Era o zi ceţoasă, liniştită. Vântul îmi sufla prin

păr, în timp ce conduceam pe lângă lanurile bogate de porumb.

Brusc liniştea mea a fost întreruptă când o maşină s-a apropiat prea mult din spate şi m-a aruncat violent la pământ. Când am încercat să mă ridic, am văzut un bărbat cu o puşcă îndreptată spre mine. Ţeava întunecată a armei părea enormă. Nu aveam nici cea mai mică idee cine era. Nu-i făcusem nimic… şi nu ştiam de ce făcea asta.

Chiar înainte ca el să apese pe trăgaci, un gând mi-a trecut rapid prin minte: „Ţinteşte prea jos”. Sunetul a fost ca o explozie, atunci când m-a împuşcat; după aceea m-a lăsat să sângerez pe marginea drumului. Un vânzător care a trecut pe acolo m-a găsit şi a chemat ambulanţa.

La Urgenţă luminile erau puternice şi strălucitoare. Durerea ascuţită îmi străbătea tot corpul şi voci stridente îmi răsunau în creier. Auzeam oameni care strigau îngroziţi: „A fost împuşcată!”

Apoi, încet, luminile au început să se estompeze, iar durerea s-a diminuat. Am simţit că alunec într-un întuneric confortabil şi moale, unde m-am odihnit ca într-un cocon. În acel moment, mi s-a spus mai târziu, medicii au crezut că am murit.

Dintr-odată, coconul a părut să explodeze şi m-a învăluit o lumină aurie. De fapt, nu eram doar înconjurată de lumină – *eram* lumină. În mod ciudat, nu mi se părea ceva neobişnuit; mă simţeam complet normal. Apoi am devenit conştientă de o muzică incredibil de dulce şi de pură. Undele sonore şi lumina curgeau prin mine până când am simţit, de fapt, că am *devenit* muzică şi luminescenţă. Nu eram alcătuită decât din lumină fluidă şi sunet. Deşi poate părea ciudat, lumina şi sunetul nu erau separate, ci unitare. Însă în acel moment nu mi s-a părut deloc neobişnuit.

Nu aveam senzaţia de trecere a timpului. Totul exista *acum,* iar trecutul – şi viitorul – erau de neconceput. Era la fel de greu să-mi imaginez timpul liniar *acolo* pe cât mi-ar fi fost să-mi închipui timpul neliniar *aici.* Totul *exista* pur şi simplu şi nu părea deloc ciudat. În plus, mă simţem

copleşită de un profund sentiment de familiaritate. Ştiam că mai fusesem acolo – de multe ori. Era cel mai real lucru prin care trecusem vreodată. Orice altceva era o iluzie.

În această experienţă era infiltrată un soi de iubire minunată, la fel de naturală ca respiraţia. Era infinită ca Universul însuşi, penetrând fiecare aspect al meu. Ştiam cu o certitudine absolută că este singurul lucru real care a existat vreodată. Cuvântul „Dumnezeu” nu poate să transmită iubirea extinsă, dar intimă, pe care o simţeam.

Cufundată în acest sentiment extraordinar, nu eram singură. Erai şi tu acolo – de fapt, toţi şi toate *erau* acolo. Eram cu toţii, fără limite şi fără deosebire. Eram toată lumea şi toată lumea era eu; eu eram tu şi tu erai eu. Toţi eram unul, dar în acelaşi timp fiecare dintre noi părea să fie el însuşi. Nu pot găsi cuvinte pentru a descrie asta şi ştiu că acest lucru nu pare posibil… cu toate astea, e adevărat.

Simţind că nu mai sunt limitată de corpul meu, trăiam senzaţia nelimitării şi a unităţii cu tot ceea ce este viu – eram extaziată la gândul că sunt din nou în adevărata mea casă. Am văzut în faţa mea un râu mare strălucind cu o lumină aurie. Uitându-mă la celălalt mal, am ştiut că, odată ajunsă acolo, nu voi mai reveni în corpul meu de 17 ani. Niciodată nu fusesem mai fericită ca atunci când am păşit în râu, dar când am ajuns la jumătatea drumului, o voce profundă şi puternică a tunat: „Nu poţi să stai aici. Mai ai ceva de făcut”.

Însă chiar dacă mintea mea striga „Nu!”, m-am simţit ca şi cum aş fi fost prinsă într-un lasou şi târâtă înapoi în trupul meu fizic.

M-am trezit pe patul de spital. Zile la rând am luptat pentru viaţa mea, înfruntând nu doar durerea fizică, dar şi durerea extraordinară de a fi revenit în corp. Nu doream să fiu pe Pământ. Voiam să mă întorc la lumină. A fost cel mai intens dor de casă pe care care ţi-l poţi imagina.

Cu toate acestea, în fiecare seară trăiam un miracol. După ce se stingeau luminile şi rămâneam singură, închideam ochii şi simţeam cum o mână alunecă uşor în

mâna mea, şi un sentiment minunat de linişte şi siguranţă îmi inunda fiinţa. Prima dată când s-a întâmplat acest lucru am fost şocată, pentru că, atunci când am deschis ochii ca să văd cine intrase în cameră, nu *vedeam* mâna care o ţinea pe a mea, dar *simţeam* conturul degetelor şi al palmei şi căldura pe care o radia. Uneori mâna se retrăgea şi o altă mână aluneca cu dragoste în locul ei. Îmi amintesc în special de o mână foarte mică de copil care m-a alinat într-o noapte. Ştiam că sunt în siguranţă şi că nu sunt singură. Cred că aceste mâini aparţineau spiritelor mele gardian.

Medicii credeau că nu voi supravieţui. Corpul meu fusese grav traumatizat după ce fusese lovit de maşină; iar glonţul a trecut prin coloana vertebrală şi mi-a vătămat un plămân, după ce mi-a rupt splina, o glandă suprarenală şi mi-a atins stomacul şi intestinele. În cele din urmă, mi-a fost scos un rinichi şi mi-a fost introdusă o proteză aortică în inimă ca să-mi înlocuiască aorta. Pe lângă faptul că mi s-a spus că, cel mai probabil, voi fi invalidă toată viaţă (şi să nu mă aştept să trăiesc foarte mult), mi s-a spus, de asemenea, că nu voi putea avea copii.

Dar în timpul celor câteva minute în care medicii au crezut că am murit, conştiinţa mea a suferit o mutaţie şi acest lucru mi-a schimbat pentru totdeauna cursul vieţii. Prognosticul sumbru al medicilor nu a contat, deoarece s-a activat o capacitate de vindecare din interior şi am ştiut că voi supravieţui. În acele momente misterioase şi magice de dincolo de pragul morţii, o parte din identitatea mea anterioară a fost modificată, permiţând supravieţuirea şi recuperarea mea rapidă. Această transformare a făcut vindecarea mult mai uşoară. Când am conştientizat faptul că trupul meu nu este „eu” – că e doar acea parte din mine în care locuiesc –, am avut mult mai multe resurse de vindecare decât cele disponibile corpului meu fizic. Ca urmare a noii mele conştientizări, mi-am revenit foarte repede şi am ieşit din spital în doar câteva săptămâni. Doctorii l-au numit un miracol; dar eu am ştiut că s-a datorat unei schimbări de conştiinţă.

O viaţă transformată...

Trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt secvenţiale în urma experienţei de moarte clinică, sentimentul meu despre sine s-a schimbat complet. După ce-am fost împuşcată, n-am mai crezut că, atunci când corpul moare, mor şi eu. Ştiam că viaţa este veşnică şi că existenţa mea nu a început la concepţie şi nu se încheie la moarte. Nu mă mai simţeam separată de toţi şi tot ce există pe planetă. Timpul nu era liniar, nici Universul nu era guvernat de regulile stricte ale fizicii. Evoluţia mea de conştiinţă mi-a schimbat pentru totdeauna convingerile despre natura realităţii.

Ca urmare a ceea ce am experimentat de cealaltă parte, am înţeles că, din perspectivă spirituală, trecutul, prezentul şi viitorul nu sunt secvenţiale... Ele se desfăşoară în acelaşi timp. Cu toate acestea, pentru că suntem fiinţe liniare şi experimentăm totul în funcţie de trecut, prezent şi viitor, vieţile noastre par să se desfăşoare într-un mod cronologic.

Pentru a te ajuta să înţelegi această idee de vieţi simultane, imaginează-ţi o sferă dintr-o oglindă multifaţetată, agăţată deasupra unei săli circulare de dans, ce radiază în întreaga încăpere. Pe măsură ce sfera se roteşte, reflecţiile se rotesc şi ele. Alege una dintre reflecţii şi concentrează-te asupra ei. Imaginează-ţi că reflecţia pe care te-ai concentrat reprezintă viaţa ta actuală.

Pari să înaintezi. Scenele din jurul tău se schimbă şi ai senzaţia că avansezi progresiv prin timp. Există şi alte reflecţii în faţa şi în spatele tău. Cele care sunt în spatele tău – în timp ce te roteşti în încăpere – pot fi considerate vieţile tale anterioare. Ele îţi dau impresia de vieţi *trecute* deoarece sunt aparent în spatele tău. Cele din faţă sunt vieţile tale viitoare. Şi ele par să se deplaseze prin timp.

Distanţa dintre reflecţii pare să rămână constantă – poate este jumătate de metru între tine şi cea mai apropiată reflecţie din spatele tău şi un metru între tine şi reflecţia din faţa ta. Dat fiind faptul că te afli într-o

începere perfect rotundă, aceste distanţe nu se vor schimba, chiar dacă sfera de oglinzi este în mişcare. Acest lucru întăreşte iluzia că timpul este fix; indiferent pe unde a călătorit reflecţia ta în sala de dans, există întotdeauna jumătate de metru între tine şi cea mai apropiată reflecţie din spatele tău şi un metru până la cea din faţă. Acest lucru este măsurabil şi constant.

Privind această analogie în raport cu vieţile din trecut şi din viitor, dacă lungimea de 25 cm este egală cu 100 de ani, atunci ţi se poate părea că există 200 de ani între viaţa ta actuală şi cea mai recentă viaţă anterioară şi 400 de ani între viaţa actuală şi cea viitoare. Cu toate acestea, pe măsură ce te deplasezi în sus pe fasciculul de lumină, spre sfera de oglinzi (care este sursa reflecţiei tale), reflecţiile cele mai apropiate din faţă şi din spate se schimbă, iar distanţele devin mult mai scurte. Acest lucru demonstrează modul în care separarea dintre trecut, prezent şi viitor se diminuează. Cu cât ne deplasăm la nivel colectiv spre Sursă, cu atât percepţiile noastre despre timp şi spaţiu încep să se schimbe. Cu cât te apropii de Sursă, cu atât îţi va fi mai dificil să discerni graniţele dintre trecut, prezent şi viitor.

Iată un alt mod de a percepe subţierea limitelor temporale: imaginează-ţi că îţi părăseşti reflecţia individuală din sfera de oglinzi şi călătoreşti „înainte în timp”, în jurul camerei circulare, în cele din urmă, vei face un cerc complet şi vei ajunge la vieţile trecute. În mod similar, dacă ai călători „înapoi în timp”, ai încheia curând cercul şi ai ajunge la vieţile tale viitoare.

Toate reflecţiile de pe peretele sălii de bal par separate şi individuale. Unele reflecţii reprezintă viitorul sau vieţile anterioare, iar altele pot fi considerate ca fiind vieţile altor persoane. Cu toate acestea, dacă ai călători de la reflecţia ta individuală spre Sursă (sfera de oglinzi), ai vedea că toate vieţile – trecute, prezente şi viitoare –, toţi oamenii şi întreaga materie rezonează din aceeaşi Sursă. Nu suntem separaţi de restul creaţiei, nici nu suntem separaţi de ceea ce numim „trecut” şi „viitor”. Toate vieţile

coexistă, sunt interconectate şi dependente unele de altele chiar în acest moment. *(Te rog să reţii*. În această carte vorbesc despre vieţile noastre anterioare ca şi cum ar fi secvenţiale deoarece acesta este modul în care experimentăm timpul în realitatea noastră colectivă ca fiinţe umane.)

Lumina radiantă şi sunetul lumii

Deşi lumea din jurul meu era aparent aceeaşi după ce am ieşit din spital, percepţia mea asupra ei era complet diferită. Fiecare moment era plin de culoare, de sunet şi de energie vibrantă. Fiecare fir de iarbă strălucea în propria lui lumină, cântându-şi propria melodie. (Oricât ar părea de bizar, auzeam sunete care ieşeau din iarbă.) Un câmp întreg de iarbă sălbatică era ca o mare orchestră de lumină radiantă şi muzică sclipitoare! Copacii aveau un sunet adânc şi grav, iar atunci când frunzele fluturau în vânt, scoteau un sunet cristalin şi minunat de clopoţei de vânt. Până şi pământul de sub picioarele mele goale pulsa în cadenţa vieţii – puteam să-i simt şi să-i aud ritmul. Am început să văd culori şi lumină în jurul oamenilor (ceea ce se numeşte „aură", am aflat mai târziu), însă nu doar în cazul lor. Şi auzeam o muzică minunată pe care nimeni altcineva nu părea să o audă. Îmi era foarte greu să înţeleg că cei mai mulţi oameni nu puteau să simtă şi să vadă această frumuseţe copleşitoare din jur. Nu puteam înţelege cruzimea sau violenţa pentru că ştiam că facem parte dintr-un univers imens, vibrant, viu… şi că nu putem să-i rănim pe alţii fără a ne face rău nouă înşine.

În urma experienţei mele de moarte clinică, mi-am dat seama că suntem infiniţi şi veşnici; şi noi toţi suntem intim conectaţi – legaţi cosmic, ca să spun aşa. Nu mă pot duce acasă până când nu vei ajunge şi tu acolo, şi viceversa. Cred, de asemenea, că timpul este maleabil, încât putem schimba atât trecutul, cât şi viitorul. Acum am credinţă în Dumnezeu, în îngeri şi ghizi. Ştiu că toţi am trăit vieţi trecute şi toţi avem capacitatea înnăscută de a crea universul din jurul nostru. De fapt, noi îl creăm subconştient chiar acum, prin gândurile, sentimentele şi

convingerile noastre fundamentale pe care le-am preluat din alte vieţi.

Experienţa din apropierea morţii... Atingând lumina

Mii de oameni au trăit experienţe asemănătoare cu a mea şi anumite elemente sunt comune în cele mai multe dintre ele. Etapele iniţiale ale experienţei din apropierea morţii implică de obicei senzaţii de pace profundă şi de eliberare de corp sau de plutire deasupra lui. Mulţi au simţit că sunt aspiraţi într-un tunel, cu o lumină la capăt, unde au fost întâmpinaţi de fiinţe de lumină sau de oameni pe care i-au cunoscut, dar care au murit. În aproape toate cazurile, aceste persoane s-au simţit foarte iubite şi protejate. Adesea, în timpul acestei experienţe, oamenii au ocazia de a-şi revedea întreaga viaţă din punctul de vedere al unui observator. Aproape întotdeauna simt că n-au finalizat ceea ce aveau de făcut pe Pământ, însă există o reticenţă enormă de a reveni în corpul fizic.

Cercetările au arătat că cei care au avut astfel de experienţe împărtăşesc trăsături similare şi în aproape toate cazurile ei au fost transformaţi de eveniment. Aceştia tind să se teamă de moarte mult mai puţin decât majoritatea oamenilor. În general, ei au mai multă pace interioară şi poftă de viaţă. În plus, adesea sunt atraşi spre profesii în care pot avea grijă de alţii.

Faptul că am trăit experienţa morţii clinice nu mă face specială. Cred că eram atât de departe de calea mea spirituală, încât a fost nevoie de o lovitură cosmică pentru a reveni pe drumul cel bun. Cred că Universul ne şopteşte permanent şi că, dacă nu-i ascultăm şoaptele, îi vom auzi strigătele. Atacul asupra mea a fost ca un strigăt enorm din partea Spiritului: „Denise, aminteşte-ţi cine eşti!”

Acest strigăt continuă să reverbereze în viaţa mea. M-am reîntors cu cunoaşterea faptului că acest moment este cel mai important în evoluţia planetei noastre. Acum îmi dau seama că evoluţia individuală şi colectivă a conştiinţei noastre este esenţială pentru viitorul lumii. De asemenea, am dezvoltat o dorinţă profundă de a înţelege

viaţa în lumina vieţilor anterioare pe care le-am trăit şi am aflat că această cunoaştere a vieţilor din trecut ar putea deschide calea către o vindecare personală profundă. Acum ştiu că nu suntem niciodată singuri; există întotdeauna ghizi şi ajutoare spirituale în jurul nostru, gata să ne ofere iubirea şi înţelepciunea lor. De asemenea, am căpătat un nivel de conştientizare a potenţialului imens disponibil pentru fiecare dintre noi din visele noastre şi a faptului că visele pot fi o formă de a călători înapoi la Spirit. Viaţa mea s-a transformat într-o cercetare cu scopul de a-mi reaminti cine sunt, iar explorarea vieţilor mele trecute m-a ajutat în demersul meu.

Uşa către visele mele

După experienţa mea din apropierea morţii, nu numai că am pornit într-o căutare spirituală pentru a înţelege natura interioară a timpului şi spaţiului, dar, în acelaşi timp, uşa către visele mele s-a deschis larg. Imagini vii şi uneori tulburătoare mă inundau în timpul nopţii. Uneori aceste imagini păreau atât de reale încât graniţele dintre veghe şi somn se estompau. Unele vise au fost idilice şi chiar vizionare ca natură. Aceste vise au fost profund liniştitoare şi, ocazional, chiar prindeam o străfulgerare trecătoare a locului prin care călătorisem în momentul în care medicii au crezut că am murit. Mă agăţam de aceste imagini înceţoşate, doar pentru a vedea mai târziu cum dispar ca o negură delicată.

De multe ori, însă, visele mele au fost copleşitoare. Pe măsură ce uşile nocturne ale percepţiei s-au deschis, am văzut imagini care fuseseră suprimate mult timp. Numeroase feţe din vieţi anterioare, aparent uitate în adâncurile minţii mele, au început să iasă la suprafaţă, permiţându-mi să cunosc alte epoci şi locuri din istorie. Apariţia bruscă a acestor imagini care mi-au umplut nopţile poate fi comparată cu descărcarea de informaţii într-un computer sau cu un baraj ale cărui ziduri au ţinut piept mulţi ani unui râu mare, dar care, în cele din urmă, au cedat. Prin vise, am început să înţeleg că cele mai multe dintre convingerile mele despre mine şi lume vin din alte

vieţi. Retrăind aceste amintiri, aduceam în conştiinţa mea credinţe, decizii şi judecăţi vechi şi limitative, pe care le-am purtat cu mine viaţă după viaţă. Acum puteam să încep să mă eliberez.

Există o expresie psihologică care spune „A retrăi înseamnă a te elibera" şi se pare că aceste imagini din vis mă ajutau să retrăiesc experienţe uitate, astfel încât am putut să elimin din povara pe care trecutul o plasa asupra vieţii mele actuale. Explorând vieţile mele anterioare în vis şi folosind şi alte tehnici, am început să mă vindec fizic şi emoţional.

Călătoria mea de vindecare

După ce am fost împuşcată, ambiţia mea tinerească de a deveni om de ştiinţă a fost înlocuită de dorinţa de a descoperi de ce suntem aici şi care este destinul nostru uman. În cele din urmă, m-am mutat la o mănăstire zen budistă, unde am locuit mai bine de doi ani. Nu am trăit nicio experienţă de iluminare extraordinară, aşa cum sperasem, dar am descoperit un loc liniştit în mine, în liniştea dintre gândurile mele.

Aşa cum am menţionat, mulţi oameni care au experienţe în preajma morţii devin vindecători, iar eu am descoperit, de asemenea, că sunt atrasă de câmpurile de vindecare. Practicienii din medicina convenţională mi-au spus că din cauza severităţii leziunilor mele voi fi invalidă pentru tot restul scurtei mele vieţi. Dar instinctiv ştiam că pot să-mi vindec corpul – fără tipul lor de medicină.

Călătoria mea spirituală spre sănătate şi vindecare m-a îndreptat mai întâi spre un ***kahima*** Hawaian (şaman), Morna Simeona, care a fost de acord să mă instruiască numai după ce a descoperit că am strămoşi nativi americani. (Mama mea este descendentă a poporului cherokee.) Morna m-a ajutat să văd, chiar mai profund, că Spiritul se află în tot ceea ce există. Mi-a arătat că viaţa nu este întotdeauna ceea ce pare şi că există, într-adevăr, magie în Univers.

Am fost, de asemenea, călăuzită spre o japoneză remarcabilă, pe nume Hawayo Takata, Mare Maestră

Reiki, care a adus această practică veche în Statele Unite din mănăstirile japoneze. (Reiki este o metodă de canalizare a energiei vindecătoare.) De cum ne-am întâlnit prima dată, ea m-a anunţat că ştia că vin, pentru că mă văzuse în meditaţiile ei. Mă aştepta de mai bine de un an să o contactez şi, cu glas aproape răstit, m-a întrebat de ce mi-a luat atât de mult timp. (Dorea ca eu să organizez primele ei cursuri pentru occidentali, ceea ce am şi făcut în cele din urmă.) Takata Sensei, care nu a fost doar profesoara mea, dar mi-a devenit şi o prietenă bună, m-a învăţat cum să accesez energia vitală a vieţii, astfel încât să circule în josul braţelor, pentru a putea aplica vindecarea reiki asupra celorlalţi.

De asemenea, m-am antrenat cu un maestru shiatsu, de la care am învăţat să echilibrez corpul prin exercitarea presiunii asupra diferitelor puncte similare cu cele utilizate în acupunctură şi, în cele din urmă, am predat shiatsu în întreaga lume.

Pe măsură ce îmi vindecam propriile leziuni, oamenii au început să vină la mine şi să mă întrebe dacă pot să-i ajut să se vindece. Practica mea s-a dezvoltat foarte repede şi mi-am descoperit abilitatea naturală de a canaliza energia vindecătoare prin mâini. Rezultatele au fost remarcabile şi aveam mai mulţi clienţi decât puteam să primesc.

Când un pacient venea la mine pentru un prim tratament, îi ceream să se întindă pe o masă de masaj şi stăteam în tăcere. Respiraţia mea încetinea şi aşteptam până când simţeam cum o adiere caldă de energie mi se revarsă în corp. Mi se încălzeau mâinile – deveneau aproape fierbinţi – şi aşa le aşezam încet pe capul pacientului, până când simţeam că un curent de energie începe să curgă din mine în persoana pe care o tratam.

Apoi, aplicam presiune în anumite puncte de pe corp; fiecare punct corespunde unui organ sau unei glande. Pe măsură ce aplicam presiune, simţeam adesea că mă pierd în acel punct – fiecare dintre puncte părea să fie un tunel spre stele… şi Univers. Pacientul părea să dispară. Şi eu

dispăream. Existau numai stele, lumină şi sunete armonioase.

Aşa cum fiecare fir de iarbă şi fiecare frunză emană lumină şi au un sunet unic, am constatat că fiecare punct shiatsu avea un ton şi o culoare diferite, care se schimbau în funcţie de starea de sănătate a pacientului. Pe măsură ce exploram extraordinarele universuri interioare ale pacienţilor mei, am văzut că fiecare punct are, de asemenea, o armonică sau o subfrecvenţă specială, formând o legătură cu o infinitate de universuri interioare.

Fiecare punct de presopunctură pe care l-am presat nu numai că echilibra organele corpului fizic, dar, de asemenea, ajungea în cele mai intime locuri ale fiinţei pacientului, creând o undă în exterior. Ştiam că în liniştea camerei mele de vindecare lumea era un loc mai bun datorită muncii pe care o făceam. Energia vindecătoare radia din fiecare punct de presiune de pe trup, către un punct de putere corespondent de pe planetă şi din Univers. Era ca şi cum fiecare punct îl sincroniza atât pe vindecător, cât şi pe pacient cu ritmul primordial al galaxiei. În aceste şedinţe de vindecare mă simţeam foarte aproape de lumina şi iubirea infinite pe care le-am întâlnit în experienţa mea din preajma morţii.

Vindecarea este exclusiv autovindecare

Cea mai puternică vindecare apărea atunci când pătrundeam într-un loc în care graniţele dintre mine şi clientul meu dispăreau.

Cuprins

Prefaţă/ A sosit clipa! / 7 *Introducere* / Despre această carte / 13

1 / Călătoria mea în vieţile anterioare / 15 2 / Reîncarnare şi karmă / 47 3 / Modul în care explorarea vieţilor anterioare îţi poate vindeca viaţa / 67 4 /Urmărirea indiciilor... Cum să devii un detectiv al vieţilor anterioare / 93 5 / Chestionar de indicii din vieţile anterioare / 127 6 / Regresia... O călătorie de transformare / 153 7 / Vise şi vieţi anterioare / 175 8 / Rezolvare: Cum să vindeci blocajele din vieţile anterioare în timpul regresiei /195 9 /

Ghizi spirituali, îngeri şi vieţi anterioare / 211 10 / Vieţi viitoare, efectul de undă şi miracole / 241
Postfaţă / Timp, spaţiu şi dincolo de ele / 255
Mulţumiri / 259 *Despre autoare* / 261